RETTENS KENDELSE (Tredje Afdeling)
25. april 2001 *

I sag T-244/00,

Coillte Teoranta, Dublin (Irland), ved solicitor G. French, P. Gallagher, SC, og barrister N. Hyland, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved M. Niejahr og K. Fitch, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

* Processprog: engelsk.

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning 2000/449/EF af 5. juli 2000 om at udelukke visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for EUGFL, Garantisektionen, fra EF-finansiering (EFT L 180, s. 49), i det omfang finansiering som nævnt ved denne beslutning afslås for udgifter, som det godkendte irske udbetalende organ har anmeldt som støtte til skovtilplantning,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J. Azizi, og dommerne K. Lenaerts og M. Jaeger,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Tvistens retlige rammer

1 Den 30. juni 1992 vedtog Rådet forordning (EØF) nr. 2080/92 af 30. juni 1992 om en fællesskabsordning med støtte til skovbrugsforanstaltninger i landbruget (EFT L 215, s. 96).

2 I denne forordnings artikel 1 er det bestemt, at den omhandlede støtte medfinansieres af Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen.

3 Artikel 2 indeholder følgende bestemmelser:

»1. Støtteordningen kan omfatte følgende:

[...]

c) en årlig hektarpræmie, der skal udligne indkomsttabet som følge af skovrejsning på landbrugsarealer

[..]

b) Den i stk. 1, litra c), nævnte støtte er kun refusionsberettiget, hvis den ydes til:

— landbrugere, der ikke modtager den præmie for førtidspensionering, der er fastsat i Rådets forordning (EØF) nr. 2079/92 af 30. juni 1992 om en fællesskabsordning med førtidspensionering i landbruget

— privatretlige fysiske eller juridiske personer.

[...]«

Faktiske omstændigheder

4 De irske myndigheder udbetalte i 1997 og 1998 til sagsøgeren, der er en irsk virksomhed i skovbrugssektoren, med hjemmel i artikel 2, stk. 1, litra c), i forordning nr. 2080/92 støtte med et beløb på henholdsvis 2 871 261,26 EUR og 1 973 084,09 EUR, der skulle dække indtægtstab som følge af skovrejsning på landbrugsarealer.

5 Kommissionen meddelte ved skrivelse af 3. august 1999 disse myndigheder følgende forhold:

»[...]

Det er Kommissionens tjenestegrenes opfattelse, at [sagsøgeren] er en offentlig institution, der ikke i henhold til artikel 2, stk. 2, litra b), i forordning nr. 2080/92 har ret til støtte. De beløb, der er udbetalt til sagsøgeren, kan derfor ikke medfinansieres af Fællesskabet inden for rammerne af programmet for skovrejsning.

[...]

Med henblik på at fastlægge korrektionens størrelse anmodes de nationale myndigheder om at meddele, hvilke støttebeløb der er udbetalt til [sagsøgeren] i følgende perioder: 1.8.96.-15.10.96, 16.10.96-15.10.97 og 16.10.97-15.10.98. Regnskabsafslutningen for regnskabsåret 1999 sker senere inden for de gældende frister.«

6 Den 5. juli 2000 vedtog Kommissionen med hjemmel i artikel 5, stk. 2, litra c), i Rådets forordning (EØF) nr. 729/70 af 21. april 1970 om finansiering af den fælles landbrugspolitik (EFT 1970 I, s. 196) beslutning 2000/449/EF om at udelukke visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for EUGFL, Garantisektionen, fra EF-finansiering (EFT L 180, s. 49), som følge af disse udgifters manglende overensstemmelse med fællesskabsbestemmelserne (herefter »den anfægtede beslutning«). De udgifter, det drejer sig om, er angivet i bilaget til beslutningen.

7 Heriblandt finder man de udgifter, som det godkendte irske udbetalende organ har anmeldt inden for rammerne af støtten til skovrejsning på 2 871 261,26 EUR og 1 973 084,09 EUR og udbetalt i henholdsvis 1997 og 1998. Det fastslås, at denne støtte ikke er refusionsberettiget.

Retsforhandlinger

8 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 14. september 2000 har sagsøgeren anlagt sag med påstand om annullation af den anfægtede beslutning, i det omfang denne udelukker de i præmis 7 nævnte udgifter fra EF-finansiering. Irland har sideløbende anlagt sag ved Domstolen vedrørende de samme spørgsmål (sag C-339/00).

9 Kommissionen har ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 16. januar 2001 påstået sagen afvist i henhold til artikel 114, stk. 1, i Rettens procesreglement. Sagsøgeren har indleveret sine bemærkninger til denne afvisningspåstand den 28. februar 2001.

10 Irland har ved skrivelse til Rettens Justitskontor af 7. marts 2001 fremsat begæring om at måtte intervenere i sagen til støtte for sagsøgerens påstande.

Parternes påstande

11 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den del af den anfægtede beslutning, hvorved visse udgifter afholdt af Irland i støtte til skovrejsning, udelukkes fra fællesskabsfinansiering, annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

12 Kommissionen har i det særskilte procesdokument vedrørende formaliteten nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Sagsøgeren tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

13 Sagsøgeren har i sine bemærkninger til afvisningspåstanden påstået denne forkastet.

Formaliteten

14 Efter artikel 111 i Rettens procesreglement kan Retten, når det er åbenbart, at den ikke har kompetence til at behandle en sag, eller at sagen må afvises, træffe afgørelse ved begrundet kendelse. Dette sker, såfremt annullationssøgsmålet åbenbart efter Domstolens praksis må afvises eller er åbenbart ugrundet (jf. efter en analogi Domstolens dom af 1.7.1999, sag C-155/98 P, Alexopoulou mod Kommissionen, Sml. I, s. 4069, præmis 13, 14 og 15).

15 Retten anser i det foreliggende tilfælde sagen for tilstrækkelig oplyst ved de fremlagte dokumenter og har i medfør af nævnte artikel besluttet at træffe afgørelse uden at fortsætte sagens behandling.

Parternes argumentation

16 Kommissionen har anført, at sagsøgeren ikke efter artikel 230, stk. 4, EF har kompetence til at påstå den anfægtede beslutning annulleret.

17 Den har allerførst gjort gældende, at sagsøgeren ikke er adressat for denne beslutning.

18 Den gør dernæst gældende, at sagsøgeren ifølge retspraksis (Domstolens dom af 7.7.1987, forenede sager 89/96 og 91/86, Étoile commerciale og CNTA mod Kommissionen, Sml. s. 3005, præmis 9-15, Rettens dom af 15.9.1998, sag T-54/96, Oleifici Italiani og Fratelli Rubino mod Kommissionen, Sml. II, s. 3377, præmis 51) ikke kan anses for umiddelbart og individuelt berørt af beslutningen.

19 Det anføres herved, at sagsøgerens situation er identisk med situationen for sagsøgerne i den sag, der førte til dommen i sagen Étoile commerciale og CNTA mod Kommissionen. I den anfægtede beslutning fastslår Kommissionen blot, at de beløb, som de irske myndigheder udbetalte til sagsøgeren i 1997 og 1998, ikke kan afholdes af EUGFL. Efter artikel 8 i forordning nr. 729/70 skal disse myndigheder ganske vist gennemføre tilbagebetaling af beløb, der er udbetalt med urette på grund af uregelmæssigheder eller forsømmelser. Men kravet herom skal gennemføres i overensstemmelse med irske retsbestemmelser. Herefter tilkommer det de nationale myndigheder på baggrund af disse bestemmelser og under ansvar for de nationale domstole at træffe afgørelse om, hvorvidt den støtte, der er blevet udbetalt sagsøgeren, skal kræves tilbagebetalt.

20 Den anfægtede beslutning vedrører desuden alene de beløb, som de irske myndigheder udbetalte til sagsøgeren i 1997 og i 1998. Den er ikke retligt bindende for årene derefter.

21 Kommissionen har tilføjet, at den af sagsøgeren påberåbte forskel mellem det foreliggende tilfælde og den sag, der førte til dommen i sagen Étoile commerciale og CNTA mod Kommissionen, bygger på en fejlagtig fortolkning af nævnte dom.

Den har anført, at sagsøgerne i denne sag gjorde gældende, at de var umiddelbart berørt af den anfægtede beslutning, når de franske myndigheder havde betinget ydelsen af den omtvistede støtte af, at denne blev afholdt af EUGFL. Sagsøgerne gjorde herefter gældende, at tilbagebetalingen af denne støtte var en direkte følge af Kommissionens beslutning i modsætning til, hvad der ville være tilfældet, hvis den pågældende medlemsstat efter en beslutning fra Kommissionen om at udelukke visse udgifter fra EF-finansiering tager stilling til spørgsmålet om, hvorvidt de omtvistede beløb skal kræves tilbagebetalt. Denne forskel anså Domstolen imidlertid for irrelevant for så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt påstanden om annullation af Kommissionens beslutning kunne admitteres.

22 Sagsøgeren har bestridt Kommissionens synspunkter og anført, at sagen kan admitteres.

23 Det gøres herved gældende, at sagsøgeren er umiddelbart og individuelt berørt af den del af den anfægtede beslutning, som påstås annulleret.

24 Sagsøgeren har anført, at denne del af den anfægtede beslutning bygger på den omstændighed, at Kommissionen anser sagsøgeren for en offentligretlig institution, der ikke efter artikel 2, stk. 2, litra b), i forordning nr. 2080/92 lovligt kan opnå præmie for indtægtstab som følge af skovrejsning på landbrugsarealer. Det er kun sagsøgerens situation, denne overvejelse gælder. Sagsøgeren er derfor individuelt berørt af den anfægtede beslutning.

25 Sagsøgeren er desuden umiddelbart berørt af denne beslutning i retspraksis' forstand (Rettens dom af 12.1.1995, sag T-85/94, Branco mod Kommissionen, Sml. II, s. 45, præmis 26, og Domstolens dom af 5.5.1998, sag C-386/96 P, Dreyfus mod Kommissionen, Sml. I, s. 2309, præmis 43).

26 Faktisk forbydes det ved den anfægtede beslutning de irske myndigheder at udbetale de EF-præmier, som sagsøgeren har krav på for perioden fra 1993 til 1999, og navnlig for årene 1997 og 1998, og hvis udbetaling blev suspenderet af disse myndigheder i 1999. Den hindrer også de samme myndigheder i til sagsøgeren at udbetale de præmier, som sagsøgeren har ret til frem til 2013.

27 De irske myndigheder kan i øvrigt med hjemmel i den anfægtede beslutning stille krav om, at sagsøgeren tilbagebetaler den i beslutningen omhandlede støtte.

28 Sagsøgeren gør gældende, at de irske myndigheder ikke råder over noget skøn i det foreliggende tilfælde. Den anfægtede beslutning bygger, i det omfang den vedrører den til sagsøgeren udbetalte støtte, på en konstatering af, at fællesskabsbestemmelserne er overtrådt, og i forbindelse hermed, at sagsøgeren ikke opfylder kravet ifølge artikel 2, stk. 2, litra b), i forordning nr. 2080/92, og således ikke kan modtage præmier for indtægtstab i henhold til denne forordning. Suspenderingen af udbetalingen af den støtte, der tilkom sagsøgeren, er en følge af den skrivelse, som Kommissionen tilstillede de irske myndigheder den 3. august 1999, der for så vidt angår sagsøgeren danner grundlag for den anfægtede beslutning.

29 Af denne skrivelse fremgår det imidlertid, at Kommissionen har til hensigt at anlægge de samme synspunkter på de beløb, der blev udbetalt til sagsøgeren i 1999, som på de beløb, der er omhandlet i den anfægtede beslutning. Da der ikke foreligger oplysninger, der peger i retning af, at Kommissionen muligvis har ændret opfattelse på dette punkt, kan det vanskeligt gøres gældende, at grundene til denne beslutning, der vedrører undladelsen af at følge fællesskabsbestemmelserne, udelukkende gælder for de i den omhandlede udgifter. Desuden kræver en korrekt gennemførelse af den anfægtede beslutning fra de irske myndigheders side, såfremt det lægges til grund, at den er gyldig, ikke blot, at disse lægger beslutningen til grund for så vidt angår de præmier, der er udbetalt i tidsrummet

1996 og 1998, men også, at de definitivt undlader at udbetale de præmier, hvis udbetaling blev suspenderet i november 1999, og afholder sig fra enhver udbetaling af præmier senere.

30 Sagsøgeren har gjort gældende, at udbetalingen af de præmier, hvis udbetaling blev suspenderet efter Kommissionens skrivelse af 3. august 1999, udgør en klar tilsidesættelse af den anfægtede beslutning, der må formodes at være lovlig, og en tilsidesættelse fra de irske myndigheders side af de forpligtelser, der påhviler dem i henhold til artikel 10 EF. Hertil føjes, at de irske myndigheder ved fortsat at udbetale sagsøgeren fællesskabsstøtte, efter at Kommissionen har fastslået, at sagsøgeren ikke havde ret dertil, og meddelt, at den agtede at kræve de beløb, der allerede var betalt i 1999 tilbage, ville tilsidesætte den forpligtelse, medlemsstaterne har til at lette gennemførelsen af Fællesskabets formål og afholde sig fra enhver foranstaltning, der kan lægge sig hindrende i vejen for disse formål.

31 På baggrund heraf kan det skøn, som de irske myndigheder råder over ved afgørelsen af, om de præmier, hvis udbetaling er suspenderet, skal udbetales til sagsøgeren, og om der skal udbetales præmier i fremtiden, kun udøves under tilsidesættelse af fællesskabsretten. Heraf følger, at den virksomhed, disse myndigheder udøver efter vedtagelsen af den anfægtede beslutning, har en automatisk karakter eller i det mindste kun kan have et ganske bestemt resultat. Sagsøgeren må derfor anses for umiddelbart berørt af denne beslutning (forslag til afgørelse fra generaladvokat Warner i sag 100/74, dom af 18.11.1975, CAM mod Kommissionen, Sml. s. 1393, jf. s. 1410, og dommen i sagen Dreyfus mod Kommissionen, præmis 44).

32 Sagsøgeren hævder desuden at befinde sig i en anden situation end den, sagsøgerne i sagerne Étoile commerciale og CNTA mod Kommissionen og Oleifici Italiani og Fratelli Rubino mod Kommissionen befandt sig i.

33 I den førstnævnte sag gjorde sagsøgerne gældende, at Kommissionens afslag på at lade EUGFL afholde de omtvistede støttebeløb umiddelbart havde indvirket på deres situation, idet vedkommende nationale myndigheder efter beslutningen herom havde benyttet sig af den adgang, de havde forbeholdt sig ved ydelsen af støtten, til at kræve denne tilbagebetalt. Domstolen nåede til det resultat, at ganske vist havde Kommissionens beslutning tilskyndet disse myndigheder til at søge de udbetalte beløb tilbagebetalt, men at denne tilbagesøgning ikke direkte fulgte af selve beslutningen, men af den omstændighed, at disse myndigheder havde betinget den endelige ydelse af støtten af, at denne i sidste ende blev afholdt af EUGFL. Domstolen fastslog derfor, at påstanden om annullation af Kommissionens beslutning skulle afvises. Men i det foreliggende tilfælde suspenderede de irske myndigheder ensidigt udbetalingen af støtten til sagsøgeren. Denne suspendering er en direkte følge af den anfægtede beslutning. Denne berører således direkte sagsøgeren.

34 Sagsøgeren har tilføjet, at de bemærkninger, som Domstolen fremsatte i dommen i sagen Étoile commerciale og CNTA mod Kommissionen vedrørende den retsbeskyttelse, som er sikret de erhvervsdrivende ved de retsmidler, der står til deres rådighed ved de nationale retsinstanser, udelukkende har gyldighed for de pågældende nationale myndigheders afgørelse om at kræve allerede udbetalt støtte tilbage. Derimod er det ikke i det foreliggende tilfælde gennem en national retssag muligt for sagsøgeren at få de irske myndigheder til at betale de præmier, der skyldes sagsøgeren for perioden 1993-1998 og navnlig for 1997 og 1998, eller af fremtidige præmier. De nationale retter kan således kun give de pågældende myndigheder pålæg herom gennem en konstatering af den anfægtede beslutnings ugyldighed, men denne ugyldighed er de efter Domstolens praksis ikke beføjet til at fastslå (Domstolens dom af 22.10.1987, sag 314/85, Foto-Frost, Sml. s. 4199).

35 Sagsøgeren har endvidere fremhævet, at den pågældende medlemsstat i det foreliggende tilfælde ved Domstolen har anfægtet lovligheden af den omtvistede

beslutning. Nærværende sag adskiller sig også herved fra den sag, der førte til dommen i sagen Étoile commerciale og CNTA mod Kommissionen, hvor de nationale myndigheder, der dér var tale om, havde krævet den omtvistede støtte tilbagebetalt uden forinden at bestride lovligheden af den beslutning, der tog stilling til denne støtte.

36 Sagsøgeren har vedrørende sagen Oleifici Italiani og Fratelli Rubino mod Kommissionen anført, at den anfægtede akt i denne sag var en skrivelse fra Kommissionen med en opfordring til de italienske myndigheder om midlertidigt at standse udbetalingen af fællesskabsstøtte i olivenoliesektoren. Retten nåede til det resultat, at denne skrivelse ikke havde haft bindende virkning for de italienske myndigheder, da den ikke direkte havde påvirket deres adfærd. Den anførte desuden, at denne skrivelse ikke umiddelbart havde følger for de løbende finansielle forbindelser mellem de italienske myndigheder og EUGFL, der fortsat havde udbetalt de månedlige forskud på udgifterne til oplagring af den omhandlede olivenolie. Den fastslog, at den anfægtede skrivelse ikke havde haft retsvirkninger, der umiddelbart berørte sagsøgernes interesser, men i det foreliggende tilfælde har beslutningen ganske klart retsvirkninger og indvirker direkte på de berørte nationale myndigheders adfærd.

Rettens bemærkninger

37 Efter artikel 230, stk. 4, EF kan enhver fysisk eller juridisk person på det i samme bestemmelses første og andet stykke nævnte grundlag indbringe klage over beslutninger, der retter sig til ham, samt over beslutninger, som, skønt de er udfærdiget i form af en forordning eller beslutning, er rettet til en anden person, dog berører ham umiddelbart og individuelt.

38 I nærværende sag fremgår det af den anfægtede beslutnings artikel 2, at beslutningen er rettet til medlemsstaterne.

39 Det må derfor undersøges, om sagsøgeren, der ikke kan anses for adressat for den anfægtede beslutning efter artikel 230, stk. 4, EF, kan anfægte beslutningen under et annullationssøgsmål med den begrundelse, at virksomheden er umiddelbart og individuelt berørt af denne.

40 Sagsøgeren har for at godtgøre, at han er umiddelbart berørt af den anfægtede beslutning, først og fremmest gjort gældende, at de irske myndigheder med hjemmel i denne beslutning kan kræve den støtte, der er udbetalt til virksomheden i 1997 og 1998, tilbagebetalt. Sagsøgeren har dernæst fremhævet, at de overvejelser, der ligger bag Kommissionens beslutning om at udelukke udgifterne til de præmier, der er blevet udbetalt til sagsøgeren i 1997 og 1998, fra EF-finansiering, også har gyldighed for udgifterne til de præmier, sagsøgeren har modtaget i 1999, og at den anfægtede beslutning således umiddelbart berører sagsøgerens retsstilling også for så vidt angår de sidstnævnte præmier. For det tredje gør sagsøgeren gældende, at den anfægtede beslutning henset til de grunde, den bygger på, når det gælder de udgifter, de irske myndigheder har anmeldt, indeholder et forbud mod, at disse myndigheder udbetaler sagsøgeren den støtte, der haves krav på i perioden fra 1993 til 1998, og navnlig for 1997 og 1998, og hvis udbetaling blev suspenderet i november 1999, samt de præmier, som sagsøgeren havde ret til at modtage frem til 2013.

41 Med hensyn til den i den anfægtede beslutning omhandlede støtte bemærkes først, at i dommen i sagen Étoile commerciale og CNTA mod Kommissionen, der drejer sig om et tilfælde, der lignede det i denne sag foreliggende, nåede Domstolen vedrørende et annullationssøgsmål, der var anlagt af modtagerne af EF-støtte til anfægtelse af en kommissionsbeslutning, der indeholdt et afslag på at lade EUGFL betale denne støtte, til det resultat, at en sådan beslutning udelukkende vedrører det økonomiske mellemværende mellem Kommissionen og den pågældende medlemsstat (dommens præmis 9).

42 Domstolen fastslog (i dommens præmis 11 og 12) følgende:

»[...] efter den nugældende ordning for EF-institutionerne og de retsforskrifter, der regulerer forholdet mellem Fællesskabet og medlemsstaterne, påhviler det disse, så længe der ikke er vedtaget modstående bestemmelser i fællesskabsretten, at sikre gennemførelsen af EF's retsforskrifter inden for deres område, navnlig for så vidt angår den fælles landbrugspolitik (jf. dom af 21.9.1983 i sagerne 205/82-215/82, Deutsche Milchkontor, Sml. s. 2633). Især med hensyn til de finansielle foranstaltninger, der træffes i forbindelse med den fælles landbrugspolitik, skal medlemsstaterne i henhold til artikel 8 i nævnte forordning nr. 729/70 træffe de nødvendige foranstaltninger til at kræve de beløb tilbagebetalt, der er udbetalt med urette på grund af uregelmæssigheder eller forsømmelser.

For så vidt angår støttesystemet under den fælles markedsordning, som omhandles i denne sag, påhviler det altså de nationale myndigheder at gennemføre EF's retsforskrifter og at træffe de fornødne afgørelser i forhold til de pågældende erhvervsdrivende. Herved skal medlemsstaterne gå frem efter reglerne i den nationale lovgivning — om end med de begrænsninger, der måtte følge af fællesskabsretten (jf. dom af 6.6.1972 i sag 94/71, Schlüter, Sml. s. 91, og ovennævnte dom af 21.9.1983).«

43 Domstolen nåede til det resultat, at den anfægtede beslutning ikke berørte sagsøgernes retsstilling umiddelbart og afviste sagen (præmis 14 og 15).

44 Generaladvokat Cruz Vilaça fremhævede i sit forslag til afgørelse i sagen Étoile commerciale og CNTA mod Kommissionen (Sml. s. 3012, punkt 59 og 60), at i

forhold til de erhvervsdrivende er Kommissionens beslutninger om afslutning af regnskaberne over de af medlemsstaternes udgifter, der afholdes af EUGFL, udelukkende konstaterende og ikke konstitutive, da retsvirkninger i forhold til de erhvervsdrivende beror på de beslutninger, som interventionsorganerne træffer ved udøvelsen af deres egne selvstændige beføjelser. Kommissionen er i almindelighed ikke beføjet til at træffe direkte beslutninger om udbetaling af støtte og kan derfor heller ikke pålægge de nationale organer at træffe konkrete individuelle foranstaltninger.

45 I det foreliggende tilfælde begrænser Kommissionen sig i den anfægtede beslutning til under henvisning til manglende overholdelse af EF-bestemmelserne at udelukke EF-finansiering af forskellige udgifter, som de godkendte udbetalende organer i medlemsstaterne har afholdt, og som er anmeldt til EUGFL, Garantisektionen, bl.a. de udgifter på 2 871 261,26 EUR for regnskabsåret 1997 og 1 973 084,09 EUR for regnskabsåret 1998, der var anmeldt af Irlands godkendte udbetalende organ. Det fremgår af den anfægtede beslutnings ordlyd, at beslutningen kun vedrører det økonomiske mellemværende mellem EUGFL og medlemsstaterne, altså her Irland. Beslutningen indeholder ikke, som det ellers er almindelig praksis i Kommissionen vedrørende ulovlig støtte, der konstateres at være uforenelig med fællesmarkedet, eller udgifter, der ikke kan finansieres gennem Den Europæiske Socialfond, nogen bestemmelse, hvorved det pålægges de pågældende nationale organer at kræve de i bilaget til beslutningen angivne beløb tilbage fra beløbsmodtagerne, det vil her sige sagsøgeren. En korrekt opfyldelse af beslutningen indebærer blot, at vedkommende medlemsstat til EUGFL tilbagebetaler de beløb, som repræsenterer udgifter, der er blevet udelukket fra EF-finansiering.

46 Det må også, når der, som det fremgår af Kommissionens skrivelse af 3. august 1999 (jf. ovenfor i præmis 5), som sagsøgeren har påberåbt sig, tages hensyn til, at den anfægtede beslutning for så vidt angår de udgifter, som de irske myndigheder har anmeldt til EUGFL-finansiering for regnskabsårene 1997 og 1998, er begrundet med, at sagsøgeren, der var den omhandlede støttes modtager, er en offentligretlig juridisk person, der ikke efter artikel 2, stk. 2, litra b), i

forordning nr. 2080/97 har ret til at modtage støtte, som omhandlet i samme artikels stk. 1, litra c), fastslås, at Kommissionen heraf i den anfægtede beslutning alene udleder, at disse udgifter er udelukket fra EF-finansiering. Den knytter ikke til dette forhold bindende retsvirkninger af nogen art for sagsøgeren.

47 Herefter vil tilbagebetalingen af den støtte, som sagsøgeren fik udbetalt i 1997 og 1998, være en direkte følge ikke af den anfægtede beslutning, men derimod af den virksomhed, som de nævnte myndigheder på grundlag af den nationale lovgivning udfolder med henblik herpå for at opfylde de fællesskabsretlige forpligtelser på området (jf. på linje hermed dommen i sagen Deutsche Milchkontor, præmis 129 og 20; generaladvokat Cruz Vilaça's forslag til afgørelse i sagen Étoile commerciale og CNTA mod Kommissionen, punkt 48-52).

48 Det kan her ikke udelukkes, at særlige forhold kan få de nationale myndigheder til at opgive kravet om tilbagebetaling af den omtvistede støtte til modtageren og til selv at afholde udgifterne i forbindelse med tilbagebetaling til EUGFL af de beløb, som de fejlagtigt havde anset sig for beføjet til at udbetale (jf. Domstolens dom af 7.2.1979, sag 11/76, Nederlandene mod Kommissionen, Sml. s. 245, præmis 8, og generaladvokat Cruz Vilaça's forslag til afgørelse i sagen Étoile commerciale og CNTA mod Kommissionen, punkt 53).

49 Det skal tilføjes, at en beskyttelse af de erhvervsdrivende mod de nationale myndigheders individuelle beslutninger effektivt kan sikres ved de retsmidler, der består ved de nationale domstole, der eventuelt i henhold til artikel 234 EF kan anmode Domstolen om en præjudiciel afgørelse, såfremt der er tvivl om gyldigheden eller fortolkningen af de fællesskabsbestemmelser, der påberåbes til støtte for sådanne individuelle beslutninger (jf. dommen i sagen Étoile commerciale og CNTA mod Kommissionen, præmis 14, og generaladvokat Cruz Vilaça's forslag til afgørelse i denne sag, punkt 53).

50 Sagsøgeren har for at gøre dommen i sagen Étoile commerciale og CNTA mod Kommissionen uanvendelig i det foreliggende tilfælde gjort gældende, at dette er forskelligt fra det, der forelå i nævnte sag. Det hævdes således, at Domstolen i den nåede til det resultat, at den anfægtede retsakt ikke umiddelbart berørte sagsøgernes retsstilling, idet kravet om tilbagebetaling af støtten fra det nationale organs side dér var en direkte følge ikke af denne retsakt, men af den sammenhæng, som dette organ havde skabt mellem den endelige ydelse af nævnte støtte og EUGFL's betaling heraf. Sagsøgeren gør gældende, at der ikke i det foreliggende tilfælde foreligger en sådan sammenhæng.

51 Det må dog fremhæves, at den ovenfor i præmis 41, 42 og 43 beskrevne analyse, som Domstolen gennemførte i dommen i sagen Étoile commerciale og CNTA mod Kommissionen, så meget mere må have gyldighed i en situation som den foreliggende, som de nationale myndigheder her ikke ved ydelsen af støtten ses at have forbeholdt sig retten til at kræve denne tilbagebetalt fra modtageren, såfremt Kommissionen skulle beslutte at udelukke den fra EF-finansiering og som Kommissionens beslutnings virkning for en eventuel tilbagesøgning af den omhandlede støtte derfor er endnu mere indirekte end virkningen af den beslutning, der var anfægtet i den sag, der førte til denne dom.

52 Den af sagsøgeren fremhævede omstændighed, at Irland, til forskel fra den i nævnte sag berørte medlemsstat, også her har bestridt lovligheden af Kommissionens beslutning om at udelukke de omhandlede udgifter fra EF-finansiering, kan ikke skabe tvivl om rigtigheden af den i præmis 41-51 gengivne analyse.

53 Hvad dernæst angår de præmier, der blev udbetalt til sagsøgeren i 1999, er det tilstrækkeligt at fastslå, at Kommissionen i den anfægtede beslutning blot fra EF-finansiering udelukker de udgifter, som det irske godkendte udbetalende organ har anmeldt, og som vedrører regnskabsårene 1997 og 1998. Beslutningen vedrører ikke de irske myndigheders udgifter til støtte i regnskabsåret 1999. En korrekt gennemførelse af den kræver ikke, at de irske myndigheder til EUGFL tilbagebetaler de beløb, der vedrører de sidstnævnte udgifter, eller at sagsøgeren

tilbagebetaler de dertil svarende præmier. Som Kommissionens skrivelse af 3. august 1999 viser (jf. ovenfor i præmis 5), skal udbetalingerne af præmier for regnskabsåret 1999 behandles under en særskilt procedure og en beslutning i tilslutning dertil.

54 Det kan herefter heller ikke, selv om der tages hensyn til, at de grunde, som ligger bag den anfægtede beslutning, også kan have gyldighed for de udgifter, de irske myndigheder har haft for regnskabsåret 1999, antages, at beslutningen direkte berører sagsøgerens retsstilling for så vidt angår de præmier, sagsøgeren fik udbetalt i nævnte regnskabsår.

55 Endvidere kan, i overensstemmelse med det i præmis 49 anførte, beskyttelsen af sagsøgeren mod et eventuelt krav fra de irske myndigheders side om tilbagebetaling af de præmier, sagsøgeren fik udbetalt i 1999, sikres ved hjælp af de retsmidler, der kan benyttes ved de nationale retter.

56 For det tredje bemærkes det for så vidt angår præmierne for perioden fra 1993-1999, samt præmierne for tiden derefter, hvis udbetaling blev suspenderet af de irske myndigheder, at Kommissionen i den anfægtede beslutning udelukkende tager stilling til de udgifter, som de irske myndigheder anmeldte til EUGFL-finansiering for regnskabsårene 1997 og 1998. Den anfægtede beslutning vedrører ikke de nævnte præmier. Den indeholder ikke nogen bestemmelse, hvorefter de nævnte myndigheder midlertidigt eller endeligt skal suspendere udbetalingen af dem til sagsøgeren.

57 Herefter kan de irske myndigheders beslutning om at suspendere udbetalingen af disse præmier ikke under nogen omstændighed antages at være en direkte, uundgåelig følge af nævnte beslutning.

58 Det fremgår i øvrigt af den dokumentation, der er vedlagt stævningen, at de irske myndigheder den 22. september 1999 besluttede at suspendere al udbetaling af støtte til sagsøgeren, indtil der var afgivet en retlig udtalelse. Den 22. november 1999 meddelte de sagsøgeren, at denne udtalelse indeholdt en henstilling om ikke yderligere at udbetale beløb, før mæglingsproceduren var afsluttet, og der var vedtaget en beslutning i den tjenestegren, der stod for regnskabsafslutningen. Den 15. marts 2000 fik sagsøgeren fra de irske myndigheder meddelelse om, at alle præmieudbetalinger var suspenderet, indtil resultatet af drøftelserne med Kommissionen om, hvorvidt præmierne kunne finansieres som EF-støtte, forelå.

59 De irske myndigheders beslutning om at suspendere udbetalingen til sagsøgeren af de i præmis 56 nævnte præmier blev således truffet før den anfægtede beslutning. Den kan derfor ikke anses for en direkte følge af denne beslutning. Den har karakter af en forsigtighedsforanstaltning afledt af det synspunkt, som Kommissionen havde givet udtryk for i sin skrivelse af 3. august 1999 til de irske myndigheder, der er gengivet i stævningen, hvorefter »[sagsøgeren] er en offentlig institution og har ikke ret til præmier i henhold til artikel 2, stk. 2, litra b), i forordning nr. 2080/92«, hvorfor »betalingerne til [sagsøgeren] ikke kan EF-medfinansieres inden for rammerne af skovrejsningsprogrammet«.

60 Selv om den anfægtede beslutning utvivlsomt tilskyndede de irske myndigheder til at forlænge virkningerne af deres beslutning om at suspendere udbetalingen af de omhandlede præmier til sagsøgeren, kan dette ikke skabe tvivl om rigtigheden af den i forrige præmis gengivne analyse eller ved konstateringen i præmis 56 ovenfor, der viser, at den anfægtede beslutning ikke har retligt bindende virkninger for disse præmier.

61 På baggrund af nævnte konstatering må det tilføjes, at den beslutning, som de irske myndigheder eventuelt vil træffe, såfremt Irland ikke får medhold i sit

søgsmål til anfægtelse af den anfægtede beslutning om at ophøre med udbetaling af EF-præmier til sagsøgeren, og det tab af økonomiske midler, dette vil kunne give anledning til for sagsøgeren, ikke kan anses for direkte, uundgåelige virkninger af den anfægtede beslutning. Omvendt kan de samme myndigheders udbetaling af andre præmier til sagsøgeren ikke anses for en undladelse fra deres side af korrekt at gennemføre den anfægtede beslutning, men vil i den foreliggende retlige og faktiske sammenhæng kunne udsætte dem for, at Kommissionen vedtager en beslutning om at udelukke EUGFL-finansiering af udgifterne til disse præmier.

62 Af det i præmis 56-61 anførte følger, at den anfægtede beslutning ikke umiddelbart berører sagsøgerens retsstilling for så vidt angår de i præmis 56 nævnte præmier.

63 Det må yderligere fremhæves, at beskyttelsen af sagsøgeren mod en eventuel beslutning fra de irske myndigheders side om at ophøre med udbetalingen af EF-præmier til sagsøgeren effektivt kan sikres ved hjælp af de retsmidler, der står til rådighed ved de nationale domstole, der ifølge retspraksis (jf. Foto-Frost-dommen, præmis 11-20) ikke har kompetence til selv at fastslå ugyldigheden af de fællesskabsbestemmelser, som disse myndigheder måtte påberåbe sig til støtte for deres beslutning, men derimod eventuelt i henhold til artikel 234 EF kan anmode Domstolen om en præjudiciel afgørelse, såfremt der er tvivl om gyldigheden eller fortolkningen af disse bestemmelser (jf. den ovenfor i præmis 49 nævnte retspraksis).

64 På baggrund af det anførte må det fastslås, at sagsøgeren ikke er umiddelbart berørt af den anfægtede beslutning. Sagsøgeren opfylder således ikke det ene af de i artikel 230 EF, stk. 4, angivne formalitetskrav, og det er derfor ufornødent at tage stilling til, om sagsøgeren er individuelt berørt af denne beslutning.

65 Det følger heraf, at det er åbenbart, at sagen skal afvises.

Interventionsbegæringen

66 Da det er åbenbart, at sagen skal afvises, er det ufornødent at tage stilling til Irlands begæring om at måtte intervenere i sagen til støtte for sagsøgerens påstande.

Sagens omkostninger

67 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, pålægges det sagsøgeren ud over sine egne omkostninger at afholde Kommissionens omkostninger i overensstemmelse med dennes påstand herom.

68 Da det findes ufornødent at træffe afgørelse vedrørende begæringen om intervention, afholder Irland sine egne omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

RETTEN (Tredje Afdeling)

1) Sagen afvises.

2) Sagsøgeren bærer sine egne omkostninger og betaler Kommissionens omkostninger.

3) Irland bærer sine egne omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 25. april 2001.

H. Jung

Justitssekretær

J. Azizi

Formand for Tredje Afdeling